

Knjiga proroka Daniela – sto sedamdeset i jedan

Geopolitički šah: Vatikan, komunizam i težnja za svjetskom dominacijom

Jeff Pippenger

2024-04-01

Knjigu *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West* napisao je Malachi Martin, a prvi je put objavljena 1990. godine. Martin razmatra ulogu pape Ivana Pavla II. kao preobrazbene osobe u svjetskoj politici i diplomaciji tijekom druge polovice 20. stoljeća. Raspravlja o Papinoj ulozi u slomu komunizma u istočnoj Europi. Knjiga iznosi katoličko gledište na dinamiku koja je dovela do ispunjenja četrdesetog retka jedanaestog poglavlja Daniela, u vrijeme svršetka 1989. godine.

Martin analizira unutarnju dinamiku Sovjetskoga Saveza pod vodstvom Mihaila Gorbačova, osobito se usredotočujući na Gorbačovljeve politike „glasnosti” (otvorenosti) i „perestrojke” (preustroja). Raspravlja o izazovima s kojima se Sovjetski Savez suočavao i o Gorbačovljevim nastojanjima da reformira komunistički sustav. Istražuje geopolitičke napetosti i borbe za moć između Sovjetskoga Saveza (kralja juga — zmaja), Katoličke Crkve (kralja sjevera — zvijeri) i onoga što naziva kapitalističkim Zapadom (zamjenskom vojskom kralja sjevera — lažnim prorokom). Raspravlja o ideološkim sukobima, špijunaži i prikrivenim operacijama koje su obilježile razdoblje Hladnoga rata te ispituje nastojanja različitih aktera da oblikuju budućnost svijeta.

Martin naglašava značenje katolicizma kao sile u globalnoj politici i diplomaciji. Tvrdi da je Katolička Crkva, pod vodstvom pape Ivana Pavla II., odigrala ključnu ulogu u oblikovanju tijeka povijesti tijekom toga razdoblja i u utjecanju na ishod Hladnoga rata. Utjecaj Ivana Pavla stavlja u kontekst marijanskih ukazanja u Fatimi, u Portugalu, te prepoznaje utjecaj Fatime na svjetske događaje i ulogu Katoličke Crkve u oblikovanju tijeka povijesti. Martin sugerira da događaji u Fatimi imaju značajne proročke i geopolitičke implikacije, osobito u kontekstu razdoblja Hladnoga rata.

Martin istražuje tri fatimske tajne, koje je navodno Djevica Marija objavila troje mladih pastirske djece u Fatimi 1917. godine. On sugerira da je treća tajna, koju je Vatikan isprva držao u tajnosti i objavio tek 2000. godine, sadržavala apokaliptična upozorenja o budućnosti Katoličke Crkve i svijeta. Martin tvrdi da su događaji u Fatimi, uključujući ukazanja i poruke koje je prenijela Djevica Marija, imali znatne implikacije za globalnu politiku i za borbu između komunizma i kapitalizma tijekom razdoblja Hladnoga rata.

Martin ističe ulogu pape Ivana Pavla II. kao ključne osobe u ispunjenju fatimskih proročanstava. On sugerira da je Ivan Pavao II. sebe smatrao „biskupom u bijelom” spomenutim u trećoj fatimskoj tajni te da je svoju papinsku službu promatrao kao poslanje sučeljavanja sa silama zla i promicanja duhovne obnove unutar Katoličke Crkve i društva u cjelini.

Martin sugerira da su poruke iz Fatime naglašavale važnost duhovnoga ratovanja i potrebu da se Katolička crkva suprotstavi silama zla, kako unutar tako i izvan Crkve. On tvrdi da su događaji u Fatimi pružili duhovni i moralni okvir za razumijevanje i suočavanje s izazovima pred kojima se čovječanstvo nalazi u suvremenom svijetu. Fatimske poruke predstavljaju sotonsku poruku koja uvjetuje katolicizam da prihvati Sotonu kao Krista, kada on „glumi” Krista pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu.

„Sotona će činiti čudesa kako bi prevario one koji prebivaju na zemlji. Spiritizam će izvršavati svoje djelo tako što će se mrtvi oponašati. Ona vjerska tijela koja odbiju poslušati Božje poruke upozorenja bit će pod snažnom prijevarom i ujedinit će se s građanskom vlašću da progone svete. Protestantske će se crkve ujediniti s papinskom vlašću u progonu Božjega naroda koji drži zapovijedi. To je ona sila koja sačinjava veliki sustav progonstva koji će vršiti duhovnu tiraniju nad savjestima ljudi.“

„Imao je dva roga kao janje, a govoraše kao zmaj.“ Premda ispovijedaju da su sljedbenici Jaganjca Božjega, ljudi se prožimaju duhom zmaja. Ispovijedaju da su krotki i ponizni, ali govore i donose zakone u duhu Sotone, pokazujući svojim djelima da su suprotnost onomu što ispovijedaju da jesu. Ta janjetu slična sila sjedinjuje se sa zmajem u vođenju rata protiv onih koji drže zapovijedi Božje i imaju svjedočanstvo Isusa Krista. A Sotona se udružuje s protestantima i papistima, djelujući u sporazumu s njima kao bog ovoga svijeta, nalažući ljudima kao da su podanici njegova kraljevstva, da se s njima postupa, da ih se upravlja i nadzire kako se njemu prohtije.

„Ako ljudi ne pristanu pogaziti Božje zapovijedi, otkriva se duh zmaja. Oni bivaju utamničeni, izvedeni pred vijeća i kažnjeni globom. ‘I učini da svi, mali i veliki, bogati i siromašni, slobodni i robovi, prime žig na svoju desnicu ili na svoja čela’ [Otkrivenje 13:16]. ‘I dano joj bi da udahne život slici Zvijeri, te slika Zvijeri progovori i učini da budu pobijeni svi koji se ne bi poklonili slici Zvijeri’ [redak 15]. Tako Sotona prisvaja Jehovina prava. Čovjek grijeha sjedi na Božjem prijestolju, proglašavajući sebe Bogom i djelujući iznad Boga.” Manuscript Releases, svezak 14, 162.

Antikrist je simbol i rimskoga pape i Sotone, jer rimski papa jest Sotonin zemaljski predstavnik. „Tako Sotona prisvaja Jehovine prerogative. Čovjek grijeha sjedi na Božjem prijestolju, proglašavajući sebe Bogom i djelujući iznad Boga.” Sotona namjerava tako zavladata svijetom kad preuzme vlast da će ljudima naređivati „kao da su podanici njegova kraljevstva, da se s njima postupa, da ih se upravlja i nadzire kako je njemu po volji.” Da bi imao vjersko prijestolje s kojega će vladati, stvorio je Katoličku crkvu, a da bi imao političko prijestolje s kojega će vladati, stvorio je Ujedinjene narode.

„Ovaj kompromis između poganstva i kršćanstva doveo je do razvoja ‘čovjeka grijeha’ prorečenoga u proročanstvu kao onoga koji se protivi Bogu i uzvisuje se iznad Boga. Taj golemi sustav lažne religije remek-djelo je Sotonine moći — spomenik njegovih nastojanja da se postavi na prijestolje kako bi vladao zemljom prema svojoj volji.” Velika borba, 50.

Čudo u Fatimi i njegovo sotonsko proročanstvo ono su čime se Sotona poslužio da pripravi proročki okvir koji katolicizmu omogućuje da svoju crkvu brzo preda pod njegovu vlast kada se on

pojavi i lažno se predstavi kao Krist. Njegovo lažno predstavljanje Krista započinje pri uskoro nadolazećem zakonu o nedjelji, prikazanom u šesnaestom, dvadeset drugom, trideset prvom i četrdeset prvom retku jedanaestog poglavlja Daniela.

„Dekretom kojim se nameće ustanova papinstva kršenjem Božjega zakona, naš će se narod u potpunosti odvojiti od pravednosti. Kada protestantizam pruži svoju ruku preko provalije da uhvati ruku rimske vlasti, kada posegne preko bezdana da se rukuje sa spiritizmom, kada se, pod utjecajem toga trostrukog saveza, naša zemlja odrekne svakoga načela svojega Ustava kao protestantske i republikanske vlasti te osigura sredstva za širenje papinskih laži i zabluda, tada možemo znati da je došlo vrijeme za čudesno djelovanje Sotone i da je kraj blizu.”

Testimonies, sv. 5, 451.

U vrijeme donošenja nedjeljnog zakona u Sjedinjenim Državama, „došlo je vrijeme za čudesno djelovanje Sotone“. U Otkrivenju, trinaestom poglavlju, jedanaestom retku, Sjedinjene Države „govore“ kao zmaj, a zatim u trinaestom retku, koji jednostavno označava što se događa kada Sjedinjene Države „govore“, donošenjem nedjeljnog zakona, Sotona se pojavljuje kao onaj koji spušta oganj s neba.

„Sluge Božje, s licima obasjanim i sjajnim od svetoga posvećenja, žurit će od mjesta do mjesta da objave poruku s neba. Tisućama glasova, po svoj zemlji, bit će dana opomena. Činit će se čudesa, bolesni će biti iscijeljeni, a znakovi i čudesa pratit će vjernike. I Sotona djeluje, lažnim čudesima, čak spuštajući oganj s neba pred očima ljudi. Otkrivenje 13,13. Tako će stanovnici zemlje biti navedeni da zauzmu svoj stav.” Velika borba, 611, 612.

Poruke iz Fatime bile su potvrđene čudom o kojem su posvjedočile ateističke vladine novine koje su prisustvovala tom događaju kako bi opovrgnule tvrdnje koje su bile iznesene o tome da takozvana Djevica Marija posjećuje troje djece trinaestoga dana u mjesecu od svibnja pa sve do čuda 13. listopada 1917. Svaka ateistička novinska organizacija koja se u vrijeme čuda nalazila u Fatimi potvrdila je taj događaj. Bilo je to istinsko čudo (Sotonino).

Kao što je Malachi Martin ustvrdio u svojoj knjizi, papa Ivan Pavao bio je vođen svojom pobožnošću prema Mariji iz Fatime. Tajno proročanstvo iz Fatime, koje nije bilo objavljeno sve do godine 2000., bilo je, dakako, sotonsko proročanstvo, ali u posljednjim danima Isus ponavlja prve dane. Najstarija knjiga u Bibliji, prva knjiga koju je Mojsije napisao, jest Knjiga o Jobu, i ona pokazuje da Job, koji predstavlja sto četrdeset i četiri tisuće, jer se sva proročanstva na najsavršeniji način ispunjavaju u posljednjim danima. Sotoni je, u priči o Jobu, dopušteno donijeti smrt i razaranje na Joba, sa svrhom da iskuša Joba. Čudesa koja je Sotoni dopušteno učiniti u posljednjim danima jesu istinska čudesa. Ona su sotonska čudesa, ali Bog je dopustio Sotoni da izvrši svoj krunski čin, iz iste svrhe iz koje je dopustio Sotoni da iskuša Joba.

„Mnogi nastoje objasniti duhovne pojave pripisujući ih u potpunosti prijevari i spretnosti ruku od strane medija. No premda je istina da su se rezultati varki često podmetali kao stvarne manifestacije, bilo je također izrazitih očitovanja nadnaravne sile. Tajanstveno kucanje s kojim je započeo moderni spiritizam nije bilo rezultat ljudske prijevare ni lukavstva, nego izravno djelo zlih anđela, koji su tako uveli jednu od najuspješnijih zabluda što vode u propast duše.

Mnogi će biti uhvaćeni u zamku zbog uvjerenja da je spiritizam samo ljudska obmana; kada budu dovedeni licem u lice s pojavama koje ne mogu ne smatrati nadnaravnima, bit će prevareni i bit će navedeni da ih prihvate kao veliku Božju silu.“

„Ti ljudi zanemaruju svjedočanstvo Svetoga pisma o čudesima što ih je Sotona učinio preko svojih oruđa. Uz pomoć sotonske sile faraonovi su vračari bili osposobljeni oponašati Božje djelo. Pavao svjedoči da će prije Kristova drugog dolaska biti sličnih očitovanja sotonske moći. Gospodinovu dolasku prethodit će ‘djelovanje Sotonino sa svakom silom i znakovima i lažnim čudesima, i sa svakom prijevarom nepravednosti.’ 2 Solunjanima 2:9,10. A apostol Ivan, opisujući čudotvornu silu koja će se očitovati u posljednjim danima, izjavljuje: ‘I čini velika čudesa, tako da i oganj spušta s neba na zemlju pred ljudima, i zavodi one koji prebivaju na zemlji čudesima koja mu je dano činiti.’ Otkrivenje 13:13, 14. Ovdje nisu prorečene puke prijevare. Ljudi su zavedeni čudima koja Sotonina oruđa imaju moć činiti, a ne onima koja se samo pretvaraju da čine.” Velika borba, 553.

Poruke Fatime u knjizi Malachija Martina prikazane su kao proročka struktura katolicizma u posljednjim danima, u odnosu na unutarnju borbu unutar Crkve, koja se može predstaviti ili kao dobri papa nasuprot lošem papi, ili kao konzervativni papa nasuprot liberalnomu papi. Konzervativni papa, i prema Martinovu tumačenju čuda dobri papa, svoje razumijevanje temelji na Prvom vatikanskom saboru, također poznatom kao Vaticanum I., koji se održavao od 8. prosinca 1869. do 20. srpnja 1870., a sazvao ga je papa Pio IX. te je bio ponajprije usredotočen na definiranje dogme o papinskoj nepogrješivosti i na razmatranje raznih teoloških i doktrinarnih pitanja s kojima se Katolička Crkva u to vrijeme suočavala. Drugi vatikanski sabor, općenito poznat kao Vaticanum II., održan je mnogo kasnije, od 11. listopada 1962. do 8. prosinca 1965. Sazvao ga je papa Ivan XXIII., a nakon smrti Ivana XXIII. nastavio ga je papa Pavao VI.

Posljednji dani katolicizma, kako ih je Martin izrazio, označuju borbu između nepogrešivosti i primata Rimske crkve, kako su izloženi na Prvom vatikanskom saboru, nasuprot liberalizmu koji trenutno očituje Franjo, „woke-papa“, i koji je predstavljen u dokumentima Drugoga vatikanskog sabora. Martin naznačuje da usred borbe između ta dva pristupa upravljanju Crkvom izbija treći svjetski rat te da se Isus vraća, silazi na zemlju, polaže svoj blagoslov na dobrogu papu i preuzima prijestolje Katoličke crkve.

U recima trinaest do petnaest, u Danielu 11, povijest koja neposredno prethodi zakonu o nedjelji iz šesnaestoga retka opisuje treću i završnu bitku posredničkih ratova. To je bitka koja slijedi nakon Putinove pobjede u recima jedanaest i dvanaest, ali usred ta tri retka, četrnaesti redak utvrđuje kada katolicizam ulazi u povijest posljednjih dana.

Prema Izaiji, rimska je bludnica zaboravljena tijekom simbolične sedamdesetogodišnje vladavine šestoga kraljevstva biblijskog proročanstva. Kada je papinstvo prvi put bilo ustoličeno na zemlji 538. godine, putokaz koji je prethodio njegovu ustoličenju bio je Justinijanov dekret iz 533. godine.

Povijest koja okružuje Justinijanov dekret pokazuje da je Justinijan nastojao učvrstiti svoju vlast nad svojim kraljevstvom tako što će okončati vjerski spor koji je izazivao previranja u kraljevstvu.

Taj se spor odnosio na pitanje je li crkva u Carigradu na istoku ili crkva u Rimu na zapadu glava takozvane kršćanske crkve. U trinaestom retku posljednji predsjednik Sjedinjenih Američkih Država bit će suočen sa sporom koji će ga prisiliti da usporedi svoju povijest s Justinijanovom poviješću te proglasi da je Katolička crkva glava crkava i ispravljačica heretika, kako bi uspostavio potrebnu političku potporu za učvršćenje svoje vlasti.

Ne bismo smjeli polagati nikakvo pouzdanje u sotoninska fatimska proročanstva, nego smo dužni vidjeti ono što je otkriveno u Božjoj Riječi. Početkom dvadesetoga stoljeća oba su roga zemaljske zvijeri ušla u svoj treći naraštaj, koji je naraštaj kompromisa. Republikanski rog predao je svoj financijski sustav svjetskim bankarima, koji svoje podrijetlo vode do kuće Crvenoga štita, Rothschilda, i njezine tajanstvene povezanosti s iluminatima, slobodnim zidarstvom, tajnim društvima i isusovačkim redom. Sestra White izravno upozorava na te entitete. U istom razdoblju laodikejski adventizam, kao protestantski rog, predao je svoje obrazovne i vjerske ustanove upravljanju svijeta.

Upravo u tom vremenskom razdoblju, moderni kralj juga započinje svoju povijest Ruskom revolucijom, a moderni kralj sjevera započinje svoju povijest čudom u Fatimi. Kao što Malachi Martin naglašava u svojoj knjizi, osim unutarnje borbe dobrog i lošega pape, poruke iz Fatime prepoznale su borbu katolicizma protiv ateizma općenito, ali još određenije protiv ateizma Rusije. Tajna prema kojoj je papa 1917. trebao djelovati sadržavala je (sotonsko) obećanje da, ako papa sazove konklavu i posveti Rusiju Djevici Mariji, neće biti drugoga svjetskog rata. Također je naznačila da će, ako papa to odbije, Rusija nadaleko proširiti svoju filozofiju te će potom izbiti još jedan svjetski rat.

Drugi svjetski rat uključivao je rat katolicizma protiv komunizma Rusije. Posrednička vojska katolicizma u tom ratu bila je nacistička Njemačka. Papinstvo se uvijek služi posredničkim vojskama. Godine 1933. Katolička crkva, djelovanjem kardinala Pacellija, potpisala je konkordat s Adolfom Hitlerom koji je Hitleru omogućio da preuzme nadzor nad Njemačkom, a prema samom Hitlerovu svjedočanstvu, taj je ugovor (konkordat) bio ono što je Hitleru omogućilo da riješi židovsko pitanje. Nacisti su bili posrednička vojska papinstva protiv ateističke Rusije u Drugom svjetskom ratu, a u drugoj bitci posredničkih ratova, koja se sada odvija u Ukrajini, ona se provodi drugom nacističkom posredničkom vojskom.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Pomoću dviju velikih zabluda, besmrtnosti duše i svetkovanja nedjelje, Sotona će dovesti narod pod svoje obmane. Dok prva postavlja temelj spiritizmu, druga stvara vezu suglasja s Rimom. Protestanti Sjedinjenih Država prvi će pružiti svoje ruke preko provalije da prihvate ruku spiritizma; pružit će se preko bezdana da se rukuju s rimskom vlašću; i pod utjecajem toga trostrukog saveza ova će zemlja slijediti stope Rima gazeći prava savjesti.”

„Kako spiritualizam sve vjernije oponaša nazovno kršćanstvo današnjice, on ima veću moć da zavede i uhvati u zamku. Sam Sotona obraćen je prema suvremenom poretku stvari. Pojavit će se u liku anđela svjetla. Posredstvom spiritualizma činit će se čudesna, bolesni će biti iscijeljeni i mnoga će neosporna znamenja biti učinjena. A budući da će duhovi ispojediti vjeru u

Bibliju i pokazivati poštovanje prema ustanovama Crkve, njihovo će djelo biti prihvaćeno kao očitovanje božanske sile.“

„Linija razlikovanja između onih koji ispovijedaju kršćanstvo i bezbožnika sada se jedva može razabrati. Članovi Crkve ljube ono što svijet ljubi i spremni su sjediniti se s njime, a Sotona odlučuje ujediniti ih u jedno tijelo i tako ojačati svoju stvar pometavši sve u redove spiritizma. Papisti, koji se čudesima hvale kao sigurnim znakom prave crkve, bit će lako prevareni ovom silom koja čini čudesa; a protestanti, odbacivši štit istine, također će biti zavedeni. Papisti, protestanti i svjetovnjaci podjednako će prihvatiti obličje pobožnosti bez njezine sile, i u tom će jedinstvu vidjeti veličanstven pokret za obraćenje svijeta i uvođenje dugo očekivanog milenija.“

„Po spiritizmu, Sotona se prikazuje kao dobročinitelj ljudskoga roda, liječeći bolesti naroda i tvrdeći da donosi nov i uzvišeniji sustav vjerske vjere; ali u isto vrijeme djeluje kao uništavatelj. Njegove kušnje vode mnoštva u propast. Neumjerenost zbacuje razum s prijestolja; za njom slijede osjetilno udovoljavanje, razdor i krvoproliće. Sotona uživa u ratu, jer on pobuđuje najgore strasti duše, a zatim u vječnost odnosi svoje žrtve, ogrezle u poroku i krvi. Njegov je cilj potaknuti narode na rat jedne protiv drugih, jer tako može odvratiti umove ljudi od djela priprave da opstanu u dan Božji.“

„Sotona djeluje i preko stihija kako bi sabrao svoju žetvu nepripravljenih duša. Proučavao je tajne prirodnih radionica i koristi svu svoju moć da upravlja stihijama koliko mu Bog dopušta. Kad mu je bilo dopušteno da udari Joba, kako su brzo bila pometena stada i krda, sluge, kuće, djeca, nevolja za nevoljom, kao u jednom trenutku. Bog je taj koji zaklanja svoja stvorenja i ograđuje ih od vlasti uništavatelja. Ali kršćanski je svijet pokazao prezir prema Jahvinu zakonu; i Gospodin će učiniti upravo ono što je izjavio da će učiniti — povući će svoje blagoslove sa zemlje i ukloniti svoju zaštitničku skrb od onih koji se bune protiv njegova Zakona i nauka te prisiljavaju druge da čine isto. Sotona ima vlast nad svima koje Bog ne čuva na osobit način. Nekima će iskazivati naklonost i davati im napredak kako bi unaprijedio svoje vlastite namjere, a na druge će navlačiti nevolje i navoditi ljude da vjeruju kako ih Bog pogađa.” Velika borba, 588, 589.